

[Per Hækkerup.]

redegørelse her i morges.

Jeg skal ikke indlade mig yderligere i sproglige fortolkninger, for jeg er tilfreds med den afklaring, som mine små ord havde skabt i ministerens tilkendegivelse. Jeg forstår, at der nu er overensstemmelse mellem os. Det, der er tale om, er, at man skal undgå eller medvirke til at undgå enhver tendens til, at reaktionen på affæren om Czekoslovakiet bliver en fornyet oprustningsbølge, hvor man gensidigt stimulerer hinanden til det på begge sider af jerntæppet.

Til bemærkningen om sikkerhedskonferencen vil jeg gerne sige, at det, jeg efterlyste, var en definitiv reaktion hos regeringen på vor tanke. Denne definitive reaktion fik vi ikke under åbningsdebatten, og den har vi altså heller ikke fået i dag. Jeg har forstået, at ministeren har haft lejlighed til at drøfte disse spørgsmål yderligere siden åbningsdebatten, men ikke er nået frem til nogen konklusion. Jeg ville være interesseret i, om vi i givet fald — det kan måske blive i nævnet — kan få en lidt mere fyldig drøftelse af, hvad man fra regeringens side kunne tænke sig skulle være forudsætningerne for, at man ville tage dette initiativ til at få nedsat en af flere lande sammensat komité eller et udvalg, der skulle drøfte, hvordan man kunne tænke sig en sikkerhedskonference tilvejebragt.

Så vil jeg gerne gøre en bemærkning til hr. Stinus. Jeg vil gøre den på den måde, at jeg vil tillade mig allerede nu — for at jeg ikke skal glemme det igen — at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden — formanden har fået en kopi af dagsordensforslaget, så jeg behøver formentlig ikke at overrække dette dokument bagefter:

- „Folketinget opfordrer regeringen til, at spørgsmålet om arten af de våben, der anvendes mod befolkningen i Portugisisk Afrika, tages op på det kommende NATO-udenrigsministtermøde,
- at Nigeria-Biafra spørgsmålet af den danske regering tages op i FN med hen-

blik på våbenleverancernes ophør og krigshandlingernes standsning,

at NATO-landes våbenleverancer til Grækenland og andre europæiske diktatorlande søges standset ved, at sagen rejses i NATOs ministerråd,

at der oprettes et dansk handelskammer i DDR,

at der foretages en generel ophævelse af kontrolrådspasordningen for borgere fra DDR,

og fortsætter derefter debatten.“

Dette er ikke komplet, men dog delvis et katalog over det, hr. Stinus tillod sig at meddele var det radikale venstres opfattelse på disse områder. Det blev ikke sagt som hr. Stinus' personlige opfattelse, men som den radikale gruppes opfattelse; det havde form af opfordringer til regeringen om at skride til handling, det var ikke løse henvendelser og gode råd. Jeg må derfor forstå det på den måde, at man i det radikale venstres gruppe har taget stilling til disse spørgsmål og ønsker, at regeringen skal handle og handle nu på disse områder. Da vi er enige heri, er vi næsten tvunget af hr. Stinus til at stille dette forslag om motiveret dagsorden, og det gør vi da, og vi gør det gerne.

Da vi ved tidligere lejligheder med statsministeren har drøftet spørgsmålet om den radikale agitation og den radikale regeringspolitik, og statsministeren forklarede mig og os og hele huset, at der ingen forskel var, er jeg grumme ked af, at statsministeren af grunde, som jeg fuldt vel forstår, ikke var i stand til at være her i dag og høre hr. Stinus' tale. Det var det manuskript, som jeg går ud fra hr. Stinus holder tale efter ude i lukkede radikale partiforeninger, som han ved en fejltagelse havde fået taget herind i det høje ting. Hvis han var stået op og havde sagt: „Undskyld, det er det, jeg plejer at sige derude, men det er ikke det, jeg mener herinde,“ så havde det været i orden. Men vi skal altså videre opleve denne tvetungethed fra radikal side: ét er, hvad man siger herinde under ansvarets tugt som regering, et andet er, hvad man som parti mener at